

Дубовий листок

Микола Руденко

Пригадалось мені: горілиць між трави
Я лежав і вдивлявся у хмари імлісті.
Раптом західний промінь торкнувся голови
Загойдалося сонце в дубовому листі.

Промінь висвітив озеро, де сазани,
Мов двосічні мечі, лискотять під вербою;
Де повалені в воду старі ясени
Переховують сивих бобрів під собою.

А просвічений наскрізь листок затремтів, —
Мов боявся за власну оголену душу...
Я неначе заглянув до інших світів, —
Я тепер їхню сутність осмислити мушу.

Справді: наче нічого й не сталося, але
Щось незвичне у серці моїм відбулося.
Світ відверто ділився на добре і зле,
Щоб зловити мене й посріблити волосся.

Ніби я — це потрійна істота, яка
Одночасно живе
В небі й жилах дубових.
Ну а той, хто вдивлявся в будову листка —
Генетична причуда з каналів спадкових.

Суміш світла і темряви. Піна світань,
Що дістала у спадщину мозок і руки.
І тепер нагромаджує безліч питань
Для науки. Чи то для солодкої муки.

Це ударила мить, що міняє світи, —
Та не ззовні, а в надрах духовних, в людині.
Не згубити б її — в той куток донести,
Про який я нічого не відаю нині.

Озовись, де ти є — мій останній куток?

Там паркет чи притрушена зіллям долівка?..
Б'ється, б'ється об серце дубовий листок —
Моя щедра, і, може, остання домівка.